

Серце моє в комсомолі

Симоненко Василь Андрійович

Є такі, що тихо жити вміють,
Гнуться під вітрами, як трава.
В двадцять років душі їх сивіють,
Тільки не сивіє голова.

Я ж скажу: хіба у чубі справа,
Коли душу виїла іржа?
Вічна шана, вічна честь і слава
Тим, чия не сивіє душа!

Тим, хто крізь атаки і походи,
Крізь пилюку фронтвих доріг
Виніс правду вільному народу
Й молодість планети оберіг.

Тим, хто біля плуга і верстата
З ручаями поту на чолі
Творить неухильно і завзято
Щастя трудівниче на Землі!

Я горджусь тобою, комсомоле,
Я щасливий, що в твої ряди,
Щоб шуміло врожаями поле,
Стали ми пліч-о-пліч назавжди.

Бо нема на світі нагороди,
Кращої дороги не знайти,
Як служити партії й народу,
Як в майбутнє з партією йти!

І тому, як владно і поволі
Сивина на скроні упаде,
Серцем я лишуся в комсомолі,
Щоб воно не старіло ніде!

03.10.1954

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/sertse_moie_v_komsomoli